

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4139/2019
23.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миленко Поповић, адвокат из ..., против туженог ДОО „Петефи“ из Темерина, чији је пуномоћник Милош Срећковић, адвокат из ..., ради заштите од злостављања на раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 944/19 од 06.06.2019. године, исправљене решењем истог суда Гж1 944/19 од 04.11.2019. године, у седници већа одржаној 23.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 944/19 од 06.06.2019. године, исправљене решењем истог суда Гж1 944/19 од 04.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П1 27/16 од 20.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев да се утврди да је тужилац претрпео злостављање на раду од стране одговорног лица код туженог, у периоду од 21.06.2011. године 01.11.2012. године, да се забрани свако даље злостављање односно понављање злостављања, да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части, угледа и права личности исплати износ од 250.000,00 динара, са законском затезном каматом од 20.01.2016. године до исплате, да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете- трошкова лечења исплати износ од 9.838,40 динара, са законском затезном каматом од 05.12.2012. године, као дана подношења тужбе до исплате и да се обавезе тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 160.990,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 944/19 од 06.06.2019. године, исправљеном решењем истог суда Гж1 944/19 од 04.11.2019. године, ставом првим изреке, првостепена пресуда је делимично преиначена тако што је утврђено да је тужилац претрпео злостављање на раду од стране одговорног лица код туженог, у периоду од 21.06.2011. године 01.11.2012. године, па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете, због претрпљених душевних болова због повреде части, угледа и права личности, исплати износ од 100.000,00 динара, са законском

затезном каматом од 20.12.2018. године до исплате и на име накнаде материјалне штете- трошкова лечења исплати износ од 9.838,40 динара, са законском затезном каматом од 05.12.2012. године, као дана подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за наканду трошкова парничног поступка и обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 361.100,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке у преосталом делу је жалба тужиоца одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 441. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-ОУС, 74/2013- ОУС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), па је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, број 36/2010), спор због злостављања на раду или у вези са радом је радни спор. Ставом 5. истог члана прописана је сходна примена Закона о парничном поступку у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, уколико Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије. Зато се у спору ради утврђења злостављања на раду, који представља радни спор, сходно примењују правила о дозвољености ревизије из члана 441. ЗПП, а у делу који се односи на потраживање у новцу (накнаду штете) члан 403. став 3. ЗПП.

Како се у овом случају, у делу за остварење судске заштите због злостављања на раду, не ради о спору из члана 441. ЗПП, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Како је, дакле, ревизија изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе, чињеница да је одлука о тужбеном захтеву побијаном другостепеном пресудом преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. став 1. тачка 3. Закона о

изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. и 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа- судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић